

**Sygn. akt XVII AmE 53/22**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – SSO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2023 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania **Z. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w O.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

**o wymierzenie kary pieniężnej**

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 12 stycznia 2022 r., znak: (...)

oddala odwołanie;

zasądza od powoda Z. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w O. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

**Sygn. akt XVII AmE 53/22**

## UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 12 stycznia 2022 r., znak: (...), na podstawie art. 56 ust 1 pkt 12b w związku z art. 56 ust 2 i ust 2h pkt 4, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716 z późn. zm.) oraz art. 105 § 1 w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.) i art. 30 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne oraz art. 75 ust 1 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1495 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy Z. W. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: (...) W. Z. z siedzibą w O. o nr identyfikacji podatkowej (NIP): (...), w związku z niezachowaniem terminu na przekazanie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc: od stycznia do listopada 2018 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że:

Przedsiębiorca nie zachował terminu do przekazania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc od stycznia do listopada 2018 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki;

umorzył postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy w związku z nieprzekazaniem w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc wrzesień 2018 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,

odstąpił od wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za działanie wskazane w pkt 1 za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień 2018 r. na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne;

za działanie opisane w pkt 1 wymierzam Przedsiębiorcy karę pieniężną w łącznej wysokości 20.000,00 (dwadzieścia tysięcy złotych), w tym:

10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc październik 2018 r.;

10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc listopad 2018 r.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył Z. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: (...) W. Z. w O. w części zawartej w punkcie 4, w którym została nałożona na mnie kara pieniężna w wysokości 20 tysięcy złotych i wniósł o:

Zmianę decyzji w zakresie punktu 4. i na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo Energetyczne odstąpienie od wymierzenia mi kary za niewypełnienie obowiązku ciężącego na mnie na podstawie art.43d. ustawy Prawo energetyczne za miesiące: październik i listopad 2018 r.,

Przeprowadzenie rozprawy bez postępowania przygotowawczego,

Rozpatrzenie sprawy również pod nieobecność powoda.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

oddalenie odwołania,

zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

***Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:***

Przedsiębiorca – Z. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: (...) W. Z. w O. został wpisany do Rejestru Podmiotów Przywożących prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki pod nr (...) w dniu 27 stycznia 2017 r.

W dniu 5 listopada 2018 r. decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Przedsiębiorca został wykreślony z przedmiotowego rejestru.

Przedsiębiorca był w okresie, którego dotyczy niniejsze postępowanie, objęty obowiązkiem, o którym mowa w art. 43d ustawy - Prawo energetyczne.

Przedsiębiorca, pomimo ciężącego na nim ustawowego obowiązku, nie przekazał w terminie do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, październik, listopad 2018 r.

Pismem z dnia 19 listopada 2021 r. nr (...), Przedsiębiorca został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z nieprzekazaniem w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: od stycznia do listopada 2018 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca został wezwany do nadesłania w terminie 14 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia: wyjaśnień na temat przyczyn nieprzekazania w terminie przedmiotowych sprawozdań za miesiące: od stycznia do listopada 2018 r. do Prezesa URE sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: października, listopad 2018 r. oraz kopii wszelkich dokumentów potwierdzających aktualną sytuację finansową Przedsiębiorstwa w roku 2020. Zawiadomienie zostało skutecznie doręczone Przedsiębiorcy w dniu 26 listopada 2021 r.

W dniu 9 grudnia 2021 r. za pośrednictwem poczty e-mail Przedsiębiorca udzielił wyjaśnień na temat przyczyn niezłożenia w terminie przedmiotowych sprawozdań. Wskazał, że przedsiębiorstwo które prowadzi zajmuje się transportem drogowym, a wniosek o wpis do rejestru podmiotów przywożących został złożony w związku z błędną interpretacją przepisów.

Przedsiębiorca w dniu 9 grudnia 2021 r. złożył również do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zaległe sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: październik, listopad 2018 r.

Z kolei sprawozdania za miesiące: styczeń- wrzesień 2018 r. zostały złożone w dniu 11 października 2018 r. w toku toczącego się postępowania administracyjnego nr (...) w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za w związku z niezachowaniem terminu na przekazanie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące lipiec- grudzień 2017 r.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki pismem z dnia 17 grudnia 2021 r. nr(...)zawiadomił o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, a także o tym co składa się na zebrany materiał dowodowy, jednocześnie Przedsiębiorca został poinformowany o możliwości złożenia w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia ewentualnych dodatkowych uwagi wyjaśnień. Pismo zostało prawidłowo doręczone w dniu 29 grudnia 2021 r.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak też w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

***Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.***

***Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.***

W pierwszej kolejności za bezsporny należy uznać fakt, że w okresie od dnia 27 stycznia 2017 r. do dnia 5 listopada 2018 r. powód był wpisany do rejestru podmiotów przywożących prowadzonego przez Prezesa URE i w tym okresie powód posiadał status podmiotu przywożącego w rozumieniu art. 3 pkt 12c ustawy - Prawo energetyczne, a tym samym był objęty obowiązkiem sprawozdawczym.

***W niniejszej sprawie bezsporne jest również, że***

na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego, Przedsiębiorca nie zachował terminu na złożenie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ustawy - Prawo energetyczne za miesiące styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, październik, listopad 2018 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Zgodnie z treścią art. 43d ust. 1 P.e., przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także **podmiot przywożący stosownie do swojej działalności** przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

Powyższy przepis zatem expressis verbis stanowi, że to na podmiocie przywożącym, którym do dnia 17 lipca 2018 r. była powodowa spółka, ciąży obowiązek sprawozdawczy. Przepis również nie uzależnia **obowiązku sprawozdawczego od faktycznego dokonywania obrotu paliwami ciekłymi z zagranicą, a od posiadania statusu podmiotu przywożącego w rozumieniu art. 3 pkt 12c P.e.**

W myśl art. 3 pkt 12c P.e. za podmiot przywożący rozumie się osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu dokonuje przywozu paliw ciekłych, z wyłączeniem przywozu paliw ciekłych:

w ramach wykonywania działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi z zagranicą wymagającej uzyskania koncesji, o której mowa w art. 32 ust. 1 pkt 4, lub

przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 143 z późn zm.).

W przedmiotowej sprawie, powodowi została wymierzona kara pieniężna za to, iż jako podmiot przywożący i objęty obowiązkiem, o którym mowa w art. 43d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, nie dopełnił tego obowiązku w ustawowym terminie za miesiące: październik 2018 r. i listopad 2018.

Przedsiębiorca złożył do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zaległe sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: październik, listopad 2018 r. dopiero w dniu 9 grudnia 2021 r.

W konsekwencji należało przyjąć, że pozwany swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy - Prawo energetyczne, zgodnie z którym, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d wskazanej ustawy.

Z kolei w myśl art. 56 ust 2h pkt 4 kara pieniężna w przypadku określonym w ust. 1 pkt 12b została ustalona przez ustawodawcę na kwotę 10.000 zł.

Powód w odwołaniu od zaskarżonej decyzji zarzucił pozwanemu m.in. niezastosowanie wobec niego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, przewidzianej w treści art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

W ocenie Sądu pozwany Prezes Urzędu zasadnie przyjął, że w stosunku do powoda nie mogła być zastosowana instytucja odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej przewidziana w art. 56 ust. 6a P.e., który to przepis stanowi, iż Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Powyższy przepis określa następujące przesłanki odstąpienia od nałożenia kary:

znikomy stopień szkodliwości czynu,

zaprzestanie naruszania prawa lub realizacja obowiązku przez adresata kary.

Przesłanki z pkt 2 występują alternatywnie, natomiast zawsze musi zostać zrealizowana przesłanka z pkt 1 (łącznie z jedną z przesłanek z pkt 2).

Wskazany przepis przyznaje Prezesowi URE prawo, w żadnym razie nie nakłada zaś na niego obowiązku odstąpienia od wymierzenia kary. Daje to pozwanemu elastyczne narzędzie do realizowania polityki karania uwzględniającej założone cele przeciwdziałania istniejącym lub przewidywanym zagrożeniom prawidłowego funkcjonowania podlegających jego kognicji rynków. W związku z tym Sąd rozpoznający odwołania od nałożonych przez pozwanego kar pieniężnych powinien ograniczać swoją ingerencję do przypadków nierozważenia w decyzjach przesłanek użycia art. 56 ust. 6a P.e., bądź ich istotnego naruszenia. Żadna z tych sytuacji nie miała w sprawie miejsca. Sąd podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112 gdzie wskazano, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciężącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie.

Prezes Urzędu prawidłowo ocenił, że nie ma w niej podstaw do odstąpienia od nałożonych kar. O ile bowiem powód zaprzestał naruszeń prawa składając ostatecznie sprawozdania, to jednak stopień szkodliwości poszczególnych czynów nie był znikomy (pomijalny). Rację ma pozwany wskazując w uzasadnieniu decyzji, że zasadniczym kryterium oceny stopnia szkodliwości czynu przedsiębiorcy, jest możliwość realizowania przez niego zadań nałożonych przez ustawodawcę. Nieterminowe, cechujące się dużymi opóźnieniami, składanie sprawozdań przez przedsiębiorców utrudnia Organowi regulacyjnemu utrzymywanie pełnej wiedzy na temat przywożonych na terytorium Polski paliw ciekłych, funkcjonowania konkretnych przedsiębiorców na rynku tych paliw, a także niezwłoczne reagowanie w przypadku wykrycia nieprawidłowości i przeciwdziałanie szarej strefie na monitorowanym rynku. W związku z tym nie ma istotnego znaczenia dla oceny stopnia szkodliwości czynów podnoszone przez powoda ilościowe kryterium naruszeń w postaci zerowych wyników przywozu paliw ciekłych. Podkreślić trzeba, że w sytuacji braku przywozu w paliw okresie sprawozdawczym przedsiębiorca wpisany do rejestru podmiotów przywożących także powinien składać sprawozdanie (tzw. sprawozdanie zerowe). W świetle przedstawionych faktów i rozważań zasadnym było nieodstąpienie przez pozwanego w oparciu o art. 56 ust. 6a P.e. od wymierzenia powodowi sankcji pieniężnych za każde ze stwierdzonych w decyzji naruszeń. Zastosowanie to polegało na stwierdzeniu przez pozwanego braku przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

Z treści wskazanego przepisu wynika zatem, że Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. A zatem, Prezes URE posiada „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co w konsekwencji wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji. W przypadku zatem nawet łącznego wystąpienia obu przesłanek koniecznych, wskazany organ może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu. Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Powód stwierdził w odwołaniu, iż stopień szkodliwości jego czynu był znikomy, jednakże Sąd nie podziela tego stanowiska powoda.

Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Istnienie obowiązku sprawozdawczego obejmuje powoda, jako podmiotu wpisanego do rejestru podmiotów przywożących, niezależnie od ilości łącznie importu paliw ciekłych na terenie RP, czy pozycji rynkowej powoda. Istotny jest tu zatem sam obowiązek sprawozdawczy, wynikający z samego faktu wpisania do rejestru podmiotów przywożących, jak to było w przypadku powoda, na własny wniosek. Ponadto nie można zgodzić się z twierdzeniami

powoda, iż wypełnienie obowiązku sprawozdawczego z tak dużym opóźnieniem kwalifikuje się jako znikomy stopień szkodliwości czynu. Terminowość w składaniu sprawozdań jest bowiem dobrem podlegającym w tym przypadku ochronie. Zgodzić należy się z pozwanym, że wyrządzona szkoda jest tym większa, im większe jest opóźnienie w jego złożeniu. Godne podkreślenia jest również, że terminowość składania sprawozdań ma na celu umożliwienie pozwanemu Prezesowi organu regulacyjnego bieżącej realizacji jego ustawowych zadań, w szczególności w przedmiocie nadzoru i kontroli rynku paliw. W związku z tym, nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie powoda, iż jego zaniechanie w określonym czasie nie wywołało negatywnych skutków oraz świadczy o znikomym stopniu szkodliwości czynu.

W niniejszej sprawie, w przypadku sprawozdania za miesiąc październik 2018 r. opóźnienie wyniosło ponad trzy lata, tj. 1115 dni, z kolei w przypadku sprawozdania za miesiąc listopad 2018 r. opóźnienie wyniosło ponad trzy lata, tj. 1085 dni. Sąd stwierdza zatem, że opóźnienie w wykonaniu obowiązku sprawozdawczego było znaczne, a zatem wyższe niż znikome. W przypadku tak dużych opóźnień w złożeniu sprawozdań naruszenie obowiązku z art. 43d ust 1 nie było szkodliwe w sposób znikomy. Podkreślenia wymaga bowiem, że szkodliwość czynu jest więc tym większa, im większe jest opóźnienie w jego złożeniu. Powód jakkolwiek zadośćuczynił ostatecznie nałożonemu obowiązkowi przekazania sprawozdań za miesiące: październik 2018 r. i listopad 2018 r., lecz uczynił to już po upływie ustawowego terminu wynikającego z art. 43d ust 1 P.e., nie można w niniejszej sprawie mówić o znikomości szkodliwości czynu.

Dodać należy, iż powód posiadał wiedzę o ciążyących na nim obowiązkach sprawozdawczych wynikających z art. 43d P.e. względem kolejnych miesięcy, tj. października oraz listopada 2018 r., albowiem już chociażby w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego, z dnia 20 września 2018 r., znak: (...), w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niezłożenie sprawozdań za m-ce: lipiec - grudzień 2017 r. powoda poinformowano o konieczności przekazywania Prezesowi URE miesięcznych sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu. Pomimo tego, powód nie przedłożył pozwanemu w terminie omawianych sprawozdań za m-ce: październik 2018 r. i listopad 2018 r.

Zdaniem Sądu powód nie dochował należytych aktów staranności w rozumieniu art. 355 § 2 ustawy - Kodeks cywilny. Przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej działalności, powoda obowiązuje podwyższony miernik należytej staranności określony właśnie w powołanym wyżej przepisie. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wielokrotnie w swych orzeczeniach wyrażał swoje stanowisko, że należyta staranność dłużnika będącego przedsiębiorcą uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje ona również znajomość obowiązujących przepisów prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Ocena tej staranności jest surowsza od staranności ogólnie wymaganej, ponieważ stopień wymaganej staranności ulega podwyższeniu. W istotę działalności gospodarczej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt IV CK 100/05; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 marca 2006 r., sygn. akt I ACa 1018/05)". Na Przedsiębiorcy prowadzącym na własny rachunek działalność gospodarczą, będący podmiotem wpisanym do rejestru podmiotów przywożących, spoczywa na nim obowiązek zarówno znajomości przepisów prawnych, w tym zmian przepisów, jak i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. W przedmiotowej sprawie powód w 2018 r. dysponował wiedzą o istnieniu przedmiotowego obowiązku sprawozdawczego, jak i o sposobie jego realizacji, zatem powinien złożyć przedmiotowe sprawozdania w terminie.

Zdaniem Sądu, powód poprzez swoje zaniechanie wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12b P.e., a w konsekwencji podlega karze pieniężnej w wysokości 10.000,00 zł za każdy miesiąc zaniechania, co w przedmiotowej sprawie daje łączną karę w wysokości 20.000 zł. Powód sam przyznał, że nie dopełnił ww. obowiązku sprawozdawczego w terminie. Dopiero w dniu 13 grudnia 2021 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęła informacja powoda, do której załączył sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliwach ciekłych oraz

ich przeznaczeniu, o których mowa w art. 43d ust 1 ustawy- Prawo energetyczne za okres: październik 2018 r. i listopad 2018 r. (k. 6 - 7 akt adm.).

Odnosząc się do argumentacji powoda dotyczącego wysokości wymierzonej mu kary pieniężnej podkreślić należy, że kara pieniężna wymierzana w wysokości 10.000 zł za delikt administracyjny polegający na nieprzekazaniu sprawozdania za każdy miesiąc w terminie zgodnie z dyspozycją art. 43d ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, określona w art. 56 ust. 2h pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne, jest karą sztywną. To oznacza, iż nie podlega ona miarkowaniu.

Podkreślenia wymaga, że Prezes URE nie osiada kompetencji do określania innej wysokości kary pieniężnej w stosunku do przedsiębiorcy, który nie przekazał sprawozdania w terminie określonym w art. 43d ust. 1 P.e., niż wskazanej przez ustawodawcę w art. 56 ust. 2h pkt 4 na kwotę sztywną 10.000 zł za każdy miesiąc. Wskazywana zaś przez powoda trudna sytuacja finansowa nie może usprawiedliwiać niewykonania przez powoda nałożonych na niego ustawowych obowiązków, albowiem okoliczności te w równym stopniu dotyczyć muszą wszystkich podmiotów działających na danym rynku, by unikać nierównego traktowania podmiotów. Na marginesie wskazać należy, że kary pieniężne co do zasady mają na przyszłość zapobiegać podobnym uchybieniom

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479<sup>53</sup> § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania w całości, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu. Na powyższe koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 z zm.).

SSO Bogdan Gierzyński